

Sygn. akt I C 318/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014r.

Sąd Okręgowy w Płocku, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Wanecka

Protokolant: Monika Kaszanek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 stycznia 2014r. w P.

sprawy z powództwa **J. F.**

przeciwko **S. W.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powoda J. F. procesem.

Sygn. akt I C 318/13

UZASADNIENIE

J. F. w dniu 9 grudnia 2010r. złożył pozew przeciwko L. W. i S. W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 45.549,90 zł wraz z odsetkami.

W uzasadnieniu wskazał, że jako wspólnik spółki cywilnej (...) zawarł z pozwanymi, również prowadzącymi działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), porozumienie zgodnie z którym pozwani zobowiązali się do ponoszenia części kosztów wynikających z prowadzenia biura handlowego na terenie Stalej Wystawy Budownictwa w W. przy ulicy (...). Państwo W. nie wywiązali się z postanowień tej umowy, a jednocześnie złożyli pozew przeciwko (...) spółki (...) i uzyskali pozytywny dla siebie wyrok w sprawie IX GC 570/08. Po przeprowadzeniu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 124/08, pozwani uzyskali należność w kwocie 45.549 zł powiększoną o odsetki. W ocenie powoda było to świadczenie nienależne, ponieważ wskutek potrącenia wierzytelności przysługującej (...) spółki (...), pozwanym nie przysługiwała żadna wierzytelność.

Na żądanie Sądu, w dniu 11 kwietnia 2011r. powód sprecyzował swoje żądanie odnośnie odsetek w ten sposób, że skapitalizował odsetki ustawowe od kwoty 45.549,90 zł za okres od 8 kwietnia 2008r. do 8 kwietnia 2011r. do kwoty 54.816,90 zł i określił wartość dochodzonego roszczenia na kwotę 144.254,96 zł.

Na rozprawie w dniu 12 września 2011r. J. F. sprecyzował, że domaga się zasądzenia kwoty 144.254,96 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2008r.

Postanowieniem z 12 września 2011r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy odrzucił pozew wobec L. W. na podstawie art. 199 § 1 pkt. 3 kpc, zaś w pozostałym zakresie uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie na podstawie art. 17 pkt. 4 kpc.

Z kolei Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 17 lutego 2012r. postanowił stwierdzić swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Płocku do rozpoznania.

Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2013r. J. F. potwierdził, że w/w suma stanowi sumę należności wynikających z porozumienia zawartego między wspólnikami współpracujących spółek cywilnych, a mianowicie: czynsz za podnajem powierzchni wystawienniczej na B.w W.(36 m²) w wysokości 2.500 zł miesięcznie, połowę wynagrodzenia dla pracownika obsługującego także sprzedaż towarów L.i S. W.B. O., a nadto sprzedaż bramy garażowej za 7.500 zł, za którą wspólnicy (...)T.nie otrzymali zapłaty. Mimo prowadzenia rokowań w sprawie uzgodnienia wzajemnych rozliczeń, państwo W.nie podpisali ugody. Po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy w Ciechanowie, uwzględniającego roszczenia (...) spółki (...), powód i jego wspólnik w ramach spełnienia długu przekazali pozwanym bramy garażowe za 17.000 zł.

Pozwany na rozprawie 25 kwietnia 2013r. wniósł o oddalenie powództwa. Przyznał, że współpracował z powodem i jego wspólnikiem, co prawda korzystał z ich powierzchni handlowej na B. w W., ale nie dostał nigdy faktury za czynsz, a jeśli idzie o pracownika, to jego zdaniem zatrudniona przez J. F. osoba świadczyła pracę tylko na rzecz F. – T.. Natomiast za sprzedane bramy wszelkie należności zostały uregulowane. Stwierdził, że nie mieli wobec wspólników F. – T. żadnych długów.

Sąd ustalił, co następuje:

S. L. i J. F. w dniu 25 stycznia 1996r. zawarli umowę spółki cywilnej, postanawiając, że każdy z nich wnosi do niej wkład po 100 zł w gotówce, że zyski będą dzielić po połowie oraz solidarnie będą odpowiadać za straty. Przedmiotem ich działalności było projektowanie i doradztwo techniczne, wykonywanie pełnego zakresu prac mechanicznych, ślusarskich, blacharskich, spawalniczych, montażowo – konstrukcyjnych, wykonywanie prac elektrycznych, instalacji i sanitarnych, wykonywanie robót drogowych, usług budowlanych, eksport – import, handel artykułami przemysłowymi i spożywczymi. W latach 1996 – 1997 zajmowali się produkcją, sprzedażą i montażem bram garażowych, byli przedstawicielami handlowymi H. Polska. Podpisali wówczas umowę najmu powierzchni handlowej na terenie Stałej Wystawy Budownictwa w W. przy ulicy (...) o powierzchni 108 m². (zeznania świadka S. L. – nagranie rozprawy z 29 października 2013r. czas: 00:07:17 – 00:56:44, dowód z przesłuchania stron – zeznania powoda J. F. – nagranie rozprawy z 28 stycznia 2014r. czas: 00:04:55 – 00:19:00 w nawiązaniu do informacyjnego wysłuchania z 29 października 2013r., czas: 00:06:23 – 00:56:44, umowa spółki cywilnej k: 171, zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z 16 lutego 1999r. k: 174,)

W dniu 3 lutego 1997r. (...) spółki (...)i S. L.podpisali porozumienie ze S. W., który działał wówczas jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P. (...). Następnie w dniu 12 lutego 1997r. S. L.podpisał umowę spółki cywilnej ze swoją żoną L. L. (2)pod firmą (...). Małżonkowie W.byli przedstawicielami handlowymi (...), zajmowali się sprzedażą okien. W ramach współpracy, na terenie wynajmowanym przez powoda i S. L.przy ulicy (...)w W.eksponowane były towary (...) spółki (...)na powierzchni 36 m² razem z bramami garażowymi, którymi handlowali wspólnicy F.– T.. Obsługę biura handlowego prowadziła pracownica zatrudniona przez powoda i jego wspólnika – B. O.. (zeznania świadka S. L.– nagranie rozprawy z 29 października 2013r. czas: 00:07:17 – 00:56:44, dowód z przesłuchania stron – zeznania powoda J. F.– nagranie rozprawy z 28 stycznia 2014r. czas: 00:04:55 – 00:19:00 w nawiązaniu do informacyjnego wysłuchania z 29 października 2013r., czas: 00:06:23 – 00:56:44, porozumienie dotyczące współdziałania spółek cywilnych (...)i P. (...)z 3 lutego 1997r. k: 160 – 162, zaświadczenie o wpisie do działalności gospodarczej S. W., działającego pod firmą (...), (...)z 25 października 1994r. k: 175, zaświadczenie o wpisie do działalności gospodarczej S. W.i L. W., działających pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) s.c.z 20 marca 1997r. k: 176)

W czasie trwania współpracy tych dwóch podmiotów gospodarczych J. F. i S. L. sprzedali okna należące do pozwanego i jego żony za 45.549,90 zł. Na potwierdzenie tej czynności w dniu 10 marca 1998r. została wystawiona faktura VAT

nr (...). W imieniu współników spółki cywilnej (...) fakturę przyjęła H. T.. (kopia faktury VAT nr (...) z 10 marca 1998r. k: 186)

Małżonkowie W. nigdy nie przyjęli faktur wystawianych przez powoda i jego współnika. Kooperanci podjęli próbę rozliczenia wzajemnych należności, ustalając wstępnie, że skutek potrącenia, dług J. F. i S. L. w stosunku do L. W. i S. W. wynosi 314,62 zł. Pozwany i jego żona nie podpisali jednak ugody. W interesie (...) spółki (...) w negocjacjach uczestniczył również K. B.. (zeznania świadka S. L. – nagranie rozprawy z 29 października 2013r. czas: 00:07:17 – 00:56:44, dowód z przesłuchania stron – zeznania powoda J. F. – nagranie rozprawy z 28 stycznia 2014r. czas: 00:04:55 – 00:19:00 w nawiązaniu do informacyjnego wysłuchania z 29 października 2013r., czas: 00:06:23 – 00:56:44, notatki na potrzeby wzajemnych rozliczeń k: 163 – 166, kopia wezwania do zapłaty kwoty 45.549,90 zł k: 187, kopia listu przesłanego faksem przez K. B. do L. W. z 1 października 1998r. k: 197, kopia listu przesłanego faksem przez K. B. w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty 45.549,90 zł k: 196,)

W dniu 20 lipca 1999r. L. W. i S. W. złożyli pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko J. F. i S. L. o zapłatę na ich rzecz 45.549,90 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 marca 1998r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, wskazując, że kwota ta wynika z faktury nr (...) z 10 marca 1998r. Sąd Rejonowy w Ciechanowie, V Wydział Gospodarczy w dniu 3 grudnia 1999r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, uwzględniając w całości żądanie (...) spółki (...) oraz nakazując zapłatę na ich rzecz kosztów procesu w wysokości 3.825,12 zł. (kopia pozwu z 12 lipca 1999r. k: 184 – 185, kopia faktury VAT nr (...) z 10 marca 1998r. k: 186, kopia nakazu zapłaty z 3 grudnia 1999r. k: 190)

Pozwani złożyli zarzuty od nakazu zapłaty, w których zgłosili zarzut potrącenia, twierdząc, że ich dług wynosi 5.618,05 zł. Postanowieniem z 31 maja 2000r. Sąd Rejonowy w C. odrzucił zarzuty, jako nieopłacone w terminie. Ich zażalenie na w/w postanowienie zostało potraktowane jako wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy w C., V Wydział Gospodarczy wyrokiem wydanym 6 marca 2002r. w sprawie VGC 35/00 utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w sprawie V Ng 754/99 w dniu 3 grudnia 1999r., prostując jednocześnie oczywistą omyłkę pisarską w nakazie zapłaty w ten sposób, że odsetki ustawowe zasądzone są od dnia 10 marca 1998r., a nie od 10 marca 1999r. Apelacja pozwanych została odrzucona postanowieniem z 28 kwietnia 2004r. (kopia wyroku Sądu Rejonowego w C.z 6 marca 2002r. k: 226 – 227, kopia postanowienia Sądu Rejonowego w C.z 28 kwietnia 2004r. k: 229 - 230, kopia zarzutów od nakazu zapłaty, mylnie oznaczonych, jako sprzeciw od nakazu zapłaty k: 172 – 173, kopie protokołów rozprawy przed Sądem Rejonowym w C., V Wydziałem Gospodarczym k: 200 - 216)

Z dniem 31 marca 2001r. J. F. i S. L. zakończyli prowadzenie działalności gospodarczej. Burmistrz Gminy W. – Centrum decyzją z 20 czerwca 2001r. wykreślił z ewidencji działalności gospodarczej z dniem 1 maja 2001r. wpis dokonany 22 stycznia 1996r. (kopia decyzji Burmistrza Gminy W. – Centrum z 20 czerwca 2001r. k: 54)

Wierzyciele otrzymali pierwszy tytuł wykonawczy w dniu 23 kwietnia 2002r., zaś drugi tytuł – 24 stycznia 2005r. Złożyli wniosek o wszczęcie egzekucji zarówno przeciwko J. F., jak i S. L.. Postępowania toczyły się w W. przed różnymi komornikami sądowymi. W pierwszym wypadku egzekucja została skierowana do rachunku bankowego, na który została wpłacona spłata byłej żony dłużnika z tytułu podziału majątku wspólnego, zaś w drugim – nastąpiła sprzedaż mieszkania w drodze licytacji. Z uwagi na uzyskanie kwoty przewyższającej dług, komornik zwrócił S. L. nadwyżkę w wysokości 180.000 zł. (zeznania świadka S. L. – nagranie rozprawy z 29 października 2013r. czas: 00:07:17 – 00:56:44, dowód z przesłuchania stron – zeznania powoda J. F. – nagranie rozprawy z 28 stycznia 2014r. czas: 00:04:55 – 00:19:00 w nawiązaniu do informacyjnego wysłuchania z 29 października 2013r., czas: 00:06:23 – 00:56:44, kopia wyroku Sądu Rejonowego w C.z 6 marca 2002r. k: 226 – 227)

W dniu 3 października 2006r. S. L. złożył oświadczenie wobec L. W. i S. W. o potrąceniu wierzytelności w kwocie 41.003,35 zł, na którą składają się: 32.773,57 zł z tytułu nienależytego wykonania umowy podnajmu (należność główna 27.500 zł + 5.273,57 zł odsetki), 8.229,78 zł z tytułu zakupionych od spółki towarów oraz wykonanych na rzecz (...) usług (należność główna 7.726 zł + odsetki 503,78 zł) przysługującej solidarnie J. F. i S. L. z wierzytelnością w kwocie

45.549,90 zł przysługującą L. W. i S. W. wynikającej z faktury VAT z 10 marca 1998r. (oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z 3 października 2006r. k: 167 – 168, k: 169 – 170)

W dniu 7 maja 2008r. J. F. złożył pozew przeciwko L. L. (2) i S. L. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w C.z 3 grudnia 1999r. wydanego w postępowaniu nakazowym w sprawie V Ng 754/99, utrzymanego w mocy na podstawie wyroku z 6 marca 2002r. w sprawie VGC 35/00. Sąd Rejonowy d. m. s. W. w wyrokiem wydanym w dniu 22 maja 2009r. w sprawie I C 259/09 oddalił powództwo. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że skoro cała należność została już wyegzekwowana, to nie ma podstaw do uwzględnienia powództwa przeciwegzekucyjnego. Apelacja J. F. została oddalona przez Sąd Okręgowy w W. w dniu 1 grudnia 2009r. w sprawie VACa (...). (kopia wyroku Sądu Rejonowego d. m. s. W. w W. z 22 maja 2009r. k: 254 z uzasadnieniem k: 255 – 256, wyrok Sądu Okręgowego w W. z 1 grudnia 2009r. k: 257 z uzasadnieniem k: 258 – 261)

L. W. zmarła 1 sierpnia 2010r. Pozostawiła po sobie męża S. W. i dwoje dzieci. Sprawa o stwierdzenie nabycia spadku nie została przeprowadzona. (...) spółki cywilnej z pozwanym została rozwiązana jeszcze przed jej śmiercią. (kopia skróconego aktu zgonu k: 111, bezsporne)

J. F. ma 56 lat, z wykształcenia jest inżynierem środowiska, utrzymuje się z pracy dorywczej, zarabia 100 – 200 zł miesięcznie. Nie posiada żadnego majątku. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z żoną – nauczycielką języka niemieckiego i historii, która pracuje na pół etatu z wynagrodzeniem ok. 1.000 zł na miesiąc. Powód z żoną ma na utrzymaniu niepełnosprawnego syna. (dowód z przesłuchania stron – zeznania powoda J. F. – nagranie rozprawy z 28 stycznia 2014r. czas: 00:04:55 – 00:19:00)

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz częściowo zeznań świadka S. L. (nagranie rozprawy z 29 października 2013r. czas: 00:07:17 – 00:56:44) i dowodu z przesłuchania stron – zeznań powoda J. F. (nagranie rozprawy z 28 stycznia 2014r. czas: 00:04:55 – 00:19:00).

Sąd dał wiarę świadkowi S. L. i powodowi, którzy twierdzili, że w 1997r. podpisali porozumienie ze S. W., okoliczność tę potwierdza umowa. Z jej treści nie wynika jednak, że strony ustaliły, że pozwany powinien płacić czynsz za podnajem powierzchni wystawowej przy ulicy (...) w W., połowę kosztów wynagrodzenia dla pracownicy obsługującej biuro oraz obowiązek zwrotu ceny za sprzedane przez S. W. bramy garażowe.

Nie ma sporu co do tego, że pozwany istotnie korzystał z powierzchni na terenie Stałej Wystawy Budownictwa w W.. Jednak twierdzenia byłych współników spółki cywilnej (...) co do powierzchni, a nade wszystko co do wysokości czynszu, nie są jednoznaczne. J. F. wskazuje, że była to powierzchnia 36 m², zaś czynsz najmu wynosił 2.500 zł miesięcznie. Nie potwierdza tego faktu S. L., który zeznał, że było to ok. 40 m², a ze względu na upływ czasu, nie potrafił podać wysokości czynszu. Powód powołał się na notatki z okresu negocjacji prowadzonych przez strony porozumienia po wystawieniu faktury przez małżonków W. za sprzedane okna. Same zapiski, które nigdy nie zostały zaakceptowane przez drugą stronę, nie są jednak dowodem w sprawie. Byli współnicy spółki cywilnej (...) wystawili fakturę na tę okoliczność, ale w toku postępowania jej nie złożyli. Nie ma ani umowy najmu między nimi, a S. W., ani umowy najmu z Polską Akademią Nauk, jako wyjmującą powierzchnię wystawienniczą powodowi i S. L.. W sytuacji, w której pozwany nie uznaje żądania pozwu i twierdzi, że nigdy nie został wezwany do zapłaty czynszu i nie otrzymał faktury, to strona powodowa, jest obowiązana udowodnić swoje roszczenie tak co do zasady, jak i co do wysokości. Same ogólne twierdzenia powoda i świadka S. L. nie są wystarczające.

Strona powodowa nie wykazała także, że pozwany był zobowiązany do ponoszenia połowy kosztów wynikających z zatrudnienia pracownicy obsługującej biuro na B. w W.. S. W. zaprzeczył również tej okoliczności. Zeznania J. F. i świadka S. L. nie przekonują o tym, że między stronami porozumienia były jakiegokolwiek uzgodnienia w tym przedmiocie. Pani B. O. podpisała umowę ze współnikami spółki cywilnej (...). Jeśli istotnie pozwany miał obowiązek ponosić połowę kosztów wynikających z jej zatrudnienia, to bardziej racjonalnym rozwiązaniem byłoby zawarcie umowy o pracę na pół etatu przez każdego z umawiających się przedsiębiorców. Poza twierdzeniami powoda i jego byłego współnika, nie ma na tę okoliczność żadnych dowodów, tym bardziej, że J. F. cofnął wniosek o przeprowadzenie

dowodu z zeznań świadka B. O., zaś nie przedłożył żadnego dokumentu wskazującego choćby w pośredni sposób, że koszty wywołane jej zatrudnieniem, miały obciążać zarówno współników spółki cywilnej (...), jak i S. W.. W tym wypadku notatki czynione przez powoda i S. W. na potrzeby negocjacji w sprawie wzajemnych rozliczeń nie przedstawiają również żadnej mocy dowodowej.

J. F. twierdził również, że z tytułu sprzedaży bramy garażowej S. W. winien był im 7.500 zł. Z kolei S. L. zeznał, że chodziło o bramę garażową za 1.000 zł oraz usługę serwisową za 1.600 zł. Powód w tym wypadku również nie dysponował żadnymi dokumentami poza notatkami, które miały służyć przy wzajemnych rozliczeniach, a które nigdy nie zostały zakończone ugodą.

W aktach nie ma także żadnego dokumentu potwierdzającego, że już po zakończeniu postępowania w Sądzie Rejonowym w C., V Wydziale Gospodarczym, wspólnicy spółki cywilnej (...)w ramach spełnienia świadczenia, przekazali pozwanemu jakieś bramy garażowe.

Według notatek złożonych do akt sprawy (k: 162 – 166) na skutek wzajemnych rozliczeń wspólnicy F. – T. mieli zwrócić S. W. 314,62 zł. Tymczasem, gdyby Sąd uznał za zgodne z prawdą twierdzenia J. F. i S. L., to na skutek potrącenia, byłiby winni 5.874,90 zł (2.500 zł x 11 miesięcy + brama garażowa 7.500 zł + 850 zł x 1/2 etatu x 11 miesięcy = 27.500 zł + 7.500 zł + 4.675 zł = 39.675 zł - 45.549,90 zł = - 5.874,90 zł). Z kolei w zarzutach od nakazu zapłaty J. F. i S. L. podnosili, że ich dług wobec małżonków L. wynosi 5.618,05 zł. Natomiast już w oświadczeniu o potrąceniu z 3 października 2006r. zgłosili kwotę 41.003,35 zł, na którą składają się: 32.773,57 zł z tytułu nienależytego wykonania umowy podnajmu (należność główna 27.500 zł + 5.273,57 zł odsetki) i 8.229,78 zł z tytułu zakupionych od spółki towarów oraz wykonanych na rzecz (...) usług (należność główna 7.726 zł + odsetki 503,78 zł), pomijając należności z tytułu kosztów zatrudnienia pracownika.

Wobec tych rozbieżności i braku uznania długu przez stronę pozwaną, choćby w części, nie można uznać, że twierdzenia powoda i świadka S. L. są wystarczającymi dowodami w sprawie dla precyzyjnego ustalenia wysokości dochodzonych roszczeń. W szczególności bez większego znaczenia dowodowego pozostają listy wysyłane faksem przez poprzedniego współpracownika powoda i jego współnika, mianowicie przez K. B., który w negocjacjach na temat wzajemnych rozliczeń, wspierał ich stanowisko. Świadczą one tylko i wyłącznie o tym, że od samego początku wspólnicy F. – T. nie uznawali w całości roszczenia w stosunku do S. W..

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną żądania powoda stanowią w jego ocenie przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu. J. F. wychodzi bowiem z założenia, że sumy wyegzekwowane w toku postępowania egzekucyjnego stanowią nienależne świadczenie. Zgodnie z art. 410 kc świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Zdaniem powoda, świadczenie objęte tytułem wykonawczym i wyegzekwowane od niego i jego współnika, nigdy nie powinno być spełnione, ponieważ nie byli oni do tego zobowiązani. W ich ocenie, na skutek potrącenia, nie byli nigdy dłużnikami pozwanego. Ich przekonaniu towarzyszy duże poczucie krzywdy i do dziś nie potrafią pogodzić się ze sposobem postępowania byłego kontrahenta, który doprowadził do pozbawienia ich znacznego majątku. Trzeba jednak zauważyć również brak profesjonalizmu w działaniu osób, które podjęły się prowadzenia działalności gospodarczej, bez należytej dbałości o dokumentację księgową i zawieranie umów tylko w formie ustnej. Obrona swoich interesów w toku postępowania przed Sądem Rejonowym w C., V Wydziałem Gospodarczym również może budzić poważne zastrzeżenia. J. F. i S. L. nie składali pism procesowych w terminie, nie stawiali się na wszystkich terminach rozprawy, nade wszystko zaś, nawet w tamtym okresie, nie udowodnili swoich twierdzeń, co skutkowało utrzymaniem nakazu zapłaty w mocy. Z uwagi na to, że treść wyroku nie odnosiła się w żaden sposób do zarzutu

potrącenia, nie zachodziła w sprawie powaga rzeczy osądzonej. Dlatego też, mimo upływu ponad dziesięciu lat od zakończenia procesu w Sądzie Gospodarczym, Sąd w niniejszym postępowaniu ponownie analizował żądania powoda.

Sąd stoi na stanowisku, że gdyby J. F. zdołał udowodnić swoje roszczenia nie tylko co do zasady, ale i co do wysokości, wówczas jego powództwo byłoby uzasadnione. Niemniej jednak należy podkreślić, że w myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Sąd ocenił jednak, że same twierdzenia byłych wspólników F. – T. na poparcie ich twierdzeń w tym zakresie nie są wystarczające dla ustalenia wysokości roszczeń. Dlatego też powództwo, jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w myśl art. 102 kpc i nie obciążył nimi powoda, mając na uwadze jego sytuację osobistą i materialną, o jakiej mowa wyżej.

Z tych wszystkich względów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, stosując przytoczone wyżej przepisy prawa.

SSO Renata Wanecka